

TARBAY EDE

Savonarola, Michelangelo

„...az ember hit által válik igazzá...”
Rom 3.28

*A lánggal égő képek és lapok
füstjébe néz Firenze. Fuldokol.
Ébenfa-táblák csuknak ablakot.
Mi lent a téren, kénköves pokol.*

*Vad szenvedélyből támadt gyűlölet
hordta ki, rongyos ösztön. Esztelen
árnyékot fogtak százados kövek.
Pernyés eső. Az arcok szennyesen.*

*Kalapács, véső kéztől elhagyatva.
A szellem fél a csöcselék szagától.
Menekül, akár láb alól a hangya.
A márvány-utca elhagyott sikátor.*

*Ahogy a bor, ha túltöltve, kicsordul,
vagy mint a szél, az Alpok hó-gerincén
megáll egy percig, aztán visszafordul.
Fakulni kezd a kétséssé tett dicsőfény.*

*Megint a máglya, és Firenze nézi:
magasra csap a száraz rőzse lángja.
Görcsbe rándul és porrá lesz a férfi,
kinek a szavát mindeddig csodálta.*

*Lassan beérő fürtök az igék,
előbb felfornak, utóbb letisztulnak.
Az óbor ízét ki kell várni még.
A márvány-tömb csak lassan alakulhat.*

*Az egyszerű a legnehezebb munka:
túllépni gyolcson, földi testiségen.
Csiszolni kell, a képzeletben, újra.
Halott fiút az anya szűz ölében.*

Fanyarkásan

*Rákos patakban vadkacsák.
Vén csont, gyerekké lettél.
A vízbe mégsem lép a láb.
Erősebb már az emlék.*

*A meztelen talp, kőre kő.
A nyári fűbe szél susog.
A fák közt árnyék lép elő.
Nem látom jól, de én vagyok.*

*A kurta nadrág, piszkafa,
parázs, pöröly vert rá bogot.
Sodrott bagó volt illata,
papsajttal cigányzab forog.*

*Éhségtől íze, mint kenyér,
rá hullott megy, a parton.
Akár az álom, földet ér
és szétterül az alkony.*

*A tarka tollú vadkacsák
morzsáért mélybe buknak.
Másnak vagyok csak furesaság,
kit vállig földbe gyúrtak.*